

Apostolii și Legea

Textul de memorat: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” (Romani 7:12)

Dacă avem atât de multe dovezi cu privire la valabilitatea neîntreruptă a Legii lui Dumnezeu, de ce unii creștini continuă să combată acest adevăr? Mai întâi, așa cum am văzut, unii citesc anumite texte din Noul Testament care condamnă înțelegerea greșită a rolului Legii, dar trag concluzia că problema ar fi Legea însăși. În consecință, ei declară că Cele Zece Porunci nu mai sunt obligatorii pentru cei care au intrat în noul legământ.

În al doilea rând, alții sunt atât de convinși că Sabatul nu mai trebuie respectat de creștini, încât, pentru a-și susține opinia, pretind că toate poruncile au fost ținute pe cruce odată cu Isus.

În al treilea rând, unii afirmă că nouă porunci au rămas în vigoare, doar porunca a patra a fost modificată, în sensul că locul Sabatului zilei a șaptea a fost luat de duminică, prima zi a săptămânii, care trebuie păzită în cinstea învierii Domnului Isus.

Fiecare dintre aceste poziții își are deficiențele ei. Săptămâna aceasta, vom studia despre atitudinea apostolilor față de Lege. Cu siguranță că ei au avut cunoștință despre tot ce a fost desființat sau modificat după moartea Domnului Hristos.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Noi nu suntem iertați *pentru* că iertăm, ci *cum* iertăm! Temeiul pentru orice iertare se află în iubirea nemeritată a lui Dumnezeu, dar, prin atitudinea noastră față de alții, noi dovedim dacă ne-am însușit sau nu această iubire.” Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 211

&

Pavel și Legea

S-a afirmat, în mod greșit, că apostolul Pavel ar fi adevăratul fondator al creștinismului. Este adevărat că el ne ajută în mare măsură să înțelegem învățăturile creștine prin cele 13 epistole ale sale (din totalul de 27 de cărți ale Noului Testament), însă, practic, toate învățăturile sale se regăsesc în celelalte cărți ale Scripturii. Susținătorii ideii că el ar fi întemeietorul unei religii „noi” își bazează afirmația pe înțelegerea eronată a învățăturii sale despre Lege și har.

1. Ce se spune în Romani 3:28; 6:14; 7:4 și Galateni 3:24,25? De ce trag unii concluzia, pe baza acestor texte, că Legea ar fi fost desființată?

Dacă sunt citite izolat, versetele acestea lasă, într-adevăr, impresia că Legea nu mai este relevantă pentru creștini. Pentru a înțelege totuși ce vrea să spună Pavel aici, este necesar să ținem seama de context.

2. Studiază contextul, pasajele în care apar aceste afirmații, acordând o atenție specială textelor din Romani 3:31; 6:15; 7:7-12 și Galateni 3:21. Ce clarificări ne aduc ele cu privire la concepția lui Pavel despre Lege?

Cei care nu sunt familiarizați cu noțiunea de neprihănire prin credință pot avea impresia că Pavel se contrazice în aceste pasaje – într-un verset spune despre creștin că nu mai este sub Lege, iar în versetul imediat următor spune că totuși creștinul este dator să păzească Legea. Problema stă așa: Dumnezeu cere ca oamenii care pretind că sunt ai Lui să fie neprihăniți. Dar standardul neprihănirii este Legea. Când se compară cu ea, oamenii înțeleg că sunt deficitari și că ea îi condamnă. Dacă Legea ar fi mijlocul prin care să fim mântuiți, niciunul dintre noi nu am putea spera să avem parte de veșnicie. Dar speranța noastră nu este legată de Lege, ci de Isus Hristos, care a păzit Legea în mod desăvârșit și care ne permite să fim părtași la neprihănirea Sa (Romani 8:3,4). Creștinul este acum liber să asculte de Legea lui Dumnezeu, fiindcă Hristos

I-a scos de sub condamnarea ei (Romani 7:25 – 8:2). Harul venit prin Hristos nu ne scutește de păzirea Legii, ci ne constrânge să ascultăm de ea.

Petru și Legea (1 Petru 2:9)

Petru a fost unul dintre primii ucenici chemați și unul dintre cei trei apropiați ai Domnului Isus. El a fost martor la evenimentele majore ale lucrării Sale, el a fost cel care a făcut declarația că Isus era Mesia. În noaptea în care Hristos a fost arestat și judecat, el L-a urmat până acasă la Caiafa. Iar în dimineața în care Domnul înviat li S-a arătat ucenicilor pe țărmul mării Petru a fost cel care a primit îndemnuri cu privire la lucrarea creștină. La Cincizecime, când primii ucenici erau adunați laolaltă, Petru a fost purtătorul lor de cuvânt. Nu încapă îndoială că, dacă Legea ar fi fost modificată în vreun fel, Petru ar fi trebuit să știe lucrul acesta.

3. Ce atitudine a avut Petru față de legea iudaică după învierea lui Isus? Dacă a reacționat așa față de o lege cu privire la alimentație, ce atitudine trebuie să fi avut față de Cele Zece Porunci? Faptele 10:9-14.

Petru a avut această viziune la câțiva ani după înălțarea Domnului Isus. Pe atunci, mesajul creștin se răspândea în forță și mii de evrei îl recunoșteau deja pe Isus ca fiind Mesia. Totuși Biblia nu consemnează nicăieri că ucenicii ar fi îndemnat la respingerea Legii. Incidentul din Faptele apostolilor 10 este o dovadă concludentă că primii creștini erau încă fideli rădăcinilor lor evreiești.

4. Compară 1 Petru 2:9 cu Exodul 19:6. În ce context apare afirmația din Exodul 19:6?

Cuvintele „voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească” i-a făcut pe destinatarii epistolei să se gândească imediat la momentul în care a fost dată Legea pe Sinai. Ca moștenitori ai lui Israel, ei erau conștienți de datoria de a respecta condițiile legământului arătate în Legea lui Dumnezeu. De aceea, imediat după ce le amintește de statutul lor, Petru îi îndeamnă să ducă o viață neprihănită (vers. 11,12). Tot el le spune să nu aibă încredere în învățătorii mincinoși care promovau o Evanghelie fără Lege (2 Petru 2:21; 3:2).

Gândește-te la greșelile comise de Petru și la harul care i-a fost arătat. Cum ne putem forma obiceiul de a manifesta acest fel de har față de cei greșiți? Cum putem accepta personal acest har atunci când greșim?

Ioan și Legea

Ioan se află pe locul doi după Pavel din punct de vedere al numărului de cărți cu care a contribuit la formarea Noului Testament: o evanghelie, trei epistole și Apocalipsa. La fel ca Petru, Ioan a fost unul dintre primii ucenici chemați și a avut o relație specială cu Isus – el este numit și „ucenicul iubit”. Din cele afirmate în finalul Evangheliei sale (Ioan 21:25), ne putem da seama că Ioan avea multe cunoștințe personale despre Isus. Fără îndoială că un astfel de ucenic apropiat ar fi știut dacă Isus ar fi invalidat Legea lui Dumnezeu.

5. Ce ne spun Ioan 15:1-11 și 1 Ioan 2:3-6, luate împreună, despre atitudinea pe care ar trebui să o avem față de „poruncile” lui Dumnezeu?

Spre finalul vieții, Domnul Isus a putut să declare în fața ucenicilor Săi că a păzit poruncile Tatălui și, de aceea, a rămas în dragostea Sa (Ioan 15:10). Pentru El, poruncile nu erau o povară de care simțea nevoia să scape, ci erau principiile călăuzitoare pentru relația cu Tatăl și cu oamenii. Mai târziu, Ioan le reamintește creștinilor de obligația lor față de Dumnezeu, apelând la limbajul folosit de Isus în Evanghelie. Ioan a înțeles că dragostea este chintesența Legii (2 Ioan 6). De aceea, omul nu poate pretinde că păzește Legea atâta timp cât nu-L iubește pe Dumnezeu și nu-și iubește semenii.

„Legea lui Dumnezeu ne cere să îi iubim pe semenii noștri ca pe noi înșine. Atunci înseamnă că trebuie să punem fiecare capacitate și fiecare acțiune a minții în slujba acestui țel – de a face cel mai mult bine. (...) Cât de plăcut este pentru Dătător ca omul să primească darurile regești ale sufletului pentru ca ele să aibă o influență puternică asupra altora! Ele sunt veriga de legătură dintre Dumnezeu și om și descoperă Duhul lui Hristos și însușirile Cerului. Puterea sfințeniei, care se vede, dar cu care nu ne lăudăm, vorbește mai elocvent decât cea mai bine alcătuită predică. Ea vorbește despre Dumnezeu și le arată oamenilor care le este datoria, cu mult mai convingător decât o pot face cuvintele.” – Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 20, p. 138

Ce experiențe te-au ajutat să înțelegi relația dintre poruncile lui Dumnezeu și dragoste? Cum se manifestă concret, în viața ta, dragostea prin ascultarea de Legea lui Dumnezeu?

Iacov și Legea

6. Cum vorbește Iacov despre lege? Iacov 2:7-9

În Noul Testament există o singură carte care i-a fost atribuită lui Iacov. Scriitorul nu dă amănunte despre identitatea sa, însă, în general, este acceptat faptul că epistola aceasta a fost scrisă de Iacov, fratele Domnului Isus. Deși la început probabil că a fost sceptic cu privire la mesianitatea lui Isus (Ioan 7:5), în cele din urmă Iacov a acceptat-o și a devenit unul dintre conducătorii cei mai influenți din biserica primară (Faptele 15:13; Galateni 1:19). De aceea, și în cazul său putem afirma că, dacă Isus ar fi avut intenția de a abroga Legea divină, fratele Lui ar fi știut lucrul acesta cu siguranță.

7. Citește Iacov 2:1-26. Care este ideea principală a acestui capitol? De ce rezumă el Legea la iubirea față de aproapele, pentru ca apoi să afirme că prin încălcarea unei singure porunci ne facem vinovați de nesocotirea tuturor poruncilor? Ce ne spun aceste versete despre relația dintre dragoste și ascultarea de legea lui Dumnezeu?

Pornind de la înțelegerea eronată a învățăturii lui Pavel despre Lege, unii îl așază pe Pavel la polul opus față de Iacov în ceea ce privește concepția despre rolul Legii. Principalul punct de dispută este referitor la locul faptelor în cadrul planului de mântuire. Pavel afirmă că suntem mântuiți prin har, prin credință, și nu prin fapte (Efeseni 2:8,9), pe când Iacov declară apăsător: „Credința fără fapte este moartă” (Iacov 2:26). Adevărul este că ei nu se contrazic: Iacov nu face decât să sublinieze ceea ce Pavel a afirmat în nenumărate rânduri: harul nu anulează Legea. La fel ca Pavel în Romani 13:9, Iacov recunoaște că esența Legii lui Dumnezeu este dragostea (Iacov 2:8). Nimeni nu poate pretinde că păzește poruncile lui Dumnezeu dacă nu dovedește acest lucru prin fapte concrete, motivate de dragoste.

Iuda și Legea

Epistola lui Iuda este una dintre cele mai scurte cărți din Noul Testament și se consideră că a fost scrisă de un alt frate al Domnului Isus. Scriitorul afirmă despre el însuși că este „rob al lui Isus Hristos” și „fratele lui Iacov”. Matei amintește numele a patru dintre frații lui Isus, printre care se numără și Iacov, și Iuda (Matei 13:55) – de aici, este în general acceptat faptul că autorul acestei epistole este Iuda, fratele Mântuitorului. Ca și ceilalți scriitori biblici studiați anterior, Iuda ar trebui să fi știut dacă Isus a înlăturat Legea.

Iuda nu face referire nici la Lege, nici la porunci, însă întreaga sa epistolă vorbește despre credințioșia față de Dumnezeu și despre consecințele încălcării Legii Sale.

8. Ce cuvinte din versetul 4 sunt relevante pentru subiectul nostru?

Simpla menționare a harului impune existența Legii, fiindcă harul nu ar fi necesar dacă nu ar exista păcatul (Romani 5:18 – 6:15). Iuda vorbește aici despre niște oameni care schimbau în desfrâu harul lui Dumnezeu și care, prin aceasta, îl tăgăduiau pe Domnul Hristos.

9. Ce lămuriri găsim în Evrei 3:7-19 despre cele afirmate în Iuda, 5-7? Ce ne spun aceste pasaje despre relația dintre ascultare și credință?

În stilul său diplomat, Iuda le amintește destinatarilor epistolei sale despre experiența israeliților de după eliberarea din Egipt. Dumnezeu i-a scos din robie cu mare putere și le-a dat Legea Sa, dar ei au fost neascultători și au suferit consecințele teribile ale despărțirii de El. Iuda arată clar că și oamenii credincioși pot apostazia și că, în acest caz, vor fi pedepsiți. Epistola sa arată la fel de limpede ca și restul Scripturii că toți cei care pretind că au credință trebuie să își dovedească această credință printr-o viață de ascultare.

Citește Epistola lui Iuda în întregime. Ce făgăduințe poți descoperi în ea?

Studiu suplimentar

„De ce propovăduiau apostolii pocăința față de Dumnezeu? Fiindcă păcătosul își stricase relația cu Tatăl. El încălcase Legea și trebuia să își vadă păcatul și să se pocăiască. Și ce trebuia să facă în continuare? Să privească la Isus, căci numai sângele Său poate curăți de orice păcat. Credința în Hristos este necesară, fiindcă în Lege nu există nicio putere mântuitoare. Legea condamnă, dar nu îl poate ierta pe călcătorul ei. Păcătosul trebuie să se bizuie pe meritele sângelui lui Hristos. «Dacă vor căuta ocrotirea Mea», spune Răscumpărătorul îndurător, «vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.» (În engl.: *Să se prindă de puterea Mea ca să poată avea pace cu Mine și va avea pace cu Mine.*) Domnul nostru a afirmat că acela căruia i s-a iertat mult va iubi mult; și numai acela care se va vedea așa cum este, murdar de păcat, un călcător al Legii sfinte a lui Dumnezeu, își va da seama că are nevoie de iertare. Cel pe deplin conștient de

cerințele sacre ale Legii va vedea cel mai clar enormitatea abaterilor sale și va considera că, într-adevăr, i s-a iertat mult.” – Ellen G. White, *Signs of the Times*, 5 august 1886

Întrebări pentru discuție

1. Citește cu atenție paragraful de mai sus. Ce afirmații din acest citat ne ajută să înțelegem mai bine subiectul pe care îl studiem trimestrul acesta? Ce înseamnă faptul că „păcătosul trebuie să se bizuie pe meritele sângelui lui Hristos”?
2. Meditează la avertizarea din Iuda, vers. 4. Oamenii despre care vorbește Iuda erau probabil credincioși, din moment ce propovăduiau harul lui Dumnezeu. Totuși el spune că ei îl tăgăduiau pe Domnul Isus. Ce implicații serioase are acest adevăr pentru cei care pretind că harul lui Dumnezeu anulează Legea? Când susțin că Legea a fost desființată, de care porunci încearcă ei de fapt să se debaraseze?
3. Cum îl ajută pe Satana (al cărui scop este desființarea Legii lui Dumnezeu) negarea valabilității Legii sau a vreunei porunci?